

Mereu curată

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

- Timpul s-a scurs din călimara neagră
Și cerul pare-o pată de cerneală,
Luna zâmbește galeș, cu sfială,
Crezând că e atinsă de pelagră,

Iar notele născute-n pianină
Au evadat din fantezii ascunse
Și dezvelesc mistere nepătrunse
Din doruri vechi spălate de rugină.

Un strop de soare cade dintr-o dată
În versuri albe peste marea calmă
Și visele cu tine râd sub talmă
Păstrând iubirea mea mereu curată.

- Ne dor atâtea lucruri ne-nțelese,
Răstălmăcim cuvinte-ncruciate,
Tăcerile se rup la jumătate
Pășind în sens opus. Ce interese

Ne-aruncă-n disperări și ne transformă
În doi torenți care sfărâmă munții
De neputință,-ascunși în dosul frunții?
Mi-e dor de noi, cei vechi, lipsiți de formă,

Când îmbrăcam cămăși de in albastre
Brodate-n roua pur-a dimineții,
Tu știi că eu ador scânteia vieții
Care-a aprins făclia nunții noastre.

Ioan Grigoraș & Liliana Trif